

Chương 195: Cú Sốc Bất Ngờ Của Charlotte

(͡° ͜ʖ ͡°)

(Số từ: 5591)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:51 PM 20/04/2023

Sự việc này đã đi đến hồi kết.

Điều đáng lo ngại nhất trong tình huống đó là Dettomolian có thể sẽ phải khổ sở khá nhiều vì tôi. Có vẻ như anh ấy đã trở lại ký túc xá sau khi bị điều tra suốt ngày thứ Bảy, có thể vì anh ấy là sinh viên của Temple hoặc vì cuộc điều tra cho thấy họ đã đi vào ngõ cụt.

Olivia Lanze đã nhận ra rằng cô ấy và tôi là chủ sở hữu chung của Thánh Kiếm.

“Chà, em không thực sự muốn sử dụng nó, vì vậy em nghĩ nó nên là của anh, Reinhardt.”

Olivia Lanze đã cố gắng giúp tôi bắt kẻ đó có phải là Thánh kiếm hay không, nên cô ấy có vẻ hơi chua chát vì cô ấy cũng bị ràng buộc linh hồn với Tiamata.

Nhân tiện, cô gái đó ngủ trong phòng tôi cho đến sau giờ ăn trưa như thế.

Mặc dù nhìn thấy tình trạng rối bời của cô ấy, nhưng vẻ đẹp của cô ấy không hề bị hủy hoại...

Cái gì? Sao nhan sắc không hề giảm sút dù mới ngủ dậy nhỉ?

“Hừmmmm!”

Olivia Lanze vươn vai rồi từ từ mở mắt ra nhìn tôi.

“Nhân tiện, em muốn cho anh xem một thứ thực sự thú vị, Reinhardt.”

“C-cái gì thế...?”

Nếu đó là một cái gì đó kỳ lạ, tôi đã không muốn nhìn thấy nó! C-cô ấy không nên! Không thể là cô ấy đã quen với tất cả những điều đó chỉ trong một ngày hay đại loại như vậy, phải không?

“Nhìn này.”

Olivia Lanze giơ tay phải lên và nhắm mắt lại.

*Uung

“...Cái này là cái gì?”

Tôi không khỏi bị sốc trước luồng năng lượng đang tụ lại quanh tay Olivia Lanze.

Cô gái trẻ đó đã có thể sử dụng một lượng [sức mạnh thần thánh] khổng lồ. Mới hôm trước tôi thấy cô ấy sử dụng [sức mạnh thần thánh] của Towan trong buổi lễ.

“Hehe... Em nghĩ mình đã hiểu bản chất thực sự của [sức mạnh thần thánh].”

Tuy nhiên, năng lượng bao trùm bàn tay của Olivia Lanze quá xấu xa và quá đen tối để được coi là [sức mạnh thần thánh] của Towan.

“Không thể nào... Cái này... Là cái đó sao?”

"Vâng."

Tôi cảm thấy một sự quở quyết nào đó, hoàn toàn khác với trước đây, toát ra từ đôi mắt của Olivia Lanze khi cô ấy mở chúng ra.

“Em nghĩ bây giờ mình đã biết cách sử dụng sức mạnh của phía bên kia Towan, có thể nói là sức mạnh của Kier.”

—Towan là Kier.

Olivia đã hiểu rằng [sức mạnh thần thánh] của Towan cũng có thể được sử dụng như một lực lượng chống lại nó nếu một người thể hiện theo một cách khác.

Và ngày hôm trước, trong khi thực hiện nghi lễ khôi phục Thánh tích Towan về trạng thái ban đầu, cô ấy dường như đã hiểu được nguyên lý đằng sau sức mạnh đó.

Có vẻ như Olivia Lanze đã có thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] của Towan, sức mạnh của sự thuần khiết, cũng như sức mạnh của Ma thần Kier, Thần Tham Nhũng.

Cô ấy có thể sử dụng cả hai mặt của [sức mạnh thần thánh] đó mặc dù chúng hoàn toàn khác nhau.

—Sức mạnh của sự trong sạch, và sức mạnh của sự ô uế.

“Điều đó có nghĩa là... em là tín đồ thực sự duy nhất của Towan? Điều đó thật buồn cười.”

Cô ấy có thể hoàn toàn hiểu Nữ thần của mình vì cô ấy đã từ bỏ cô ấy. Cô ấy có thể tự gọi mình là tín đồ thực sự duy nhất của Towan vì hiểu được sức mạnh cũng như tính xung quanh của cô ấy, giúp cô ấy có thể sử dụng cả sức mạnh của Towan, người mà cô ấy đã bỏ rơi và sức mạnh của Kier.

Dù sao đi nữa, Olivia Lanze đã trở thành người duy nhất trên thế giới có thể sử dụng cả sức mạnh của nữ thần và Ma thần.

Tôi nên nói gì đây?

Tôi có cảm giác như mình vừa chứng kiến sự ra đời của một con quái vật, một sự kiện quan trọng hơn nhiều so với sự xuất hiện của Thánh kiếm, Tiamata.

“À, vậy còn cái này thì sao?”

*Triệu hồi

Ngồi trên giường, Olivia Lanze triệu hồi Thánh kiếm Tiamata trên tay. Khi chúng tôi chia sẻ quyền sở hữu, Tiamata là của tôi cũng như của Olivia Lanze.

Cô ấy nhìn tôi với một nụ cười nham hiểm trên môi và một ánh mắt đáng ngại trong mắt cô ấy.

“Em có nên làm ô uế Thánh kiếm Tiamata đã được khôi phục và biến nó trở lại thành Ma kiếm Tiamata một lần nữa không?”

“E-Em đang nói cái gì vậy, đồ khốn!”

“Này, em chỉ đùa thôi, đùa thôi—.”

Nếu tôi không ngăn cô ấy lại, cô ấy đã hoàn toàn làm được rồi!

Cuối cùng, đúng là Olivia Lanze đã cứu tôi khỏi một cuộc khủng hoảng nghiêm trọng. Chính xác thì tôi sẽ không thể sử dụng món đồ đó trong trạng thái bị nguyên rửa của nó, nhưng tôi rất hài lòng vì liên kết linh hồn đã được thiết lập đúng cách để tôi có thể kiểm soát hoàn toàn Tiamata.

Việc tôi sở hữu Thánh kiếm là một bí mật, vì vậy, như tôi đã nghĩ, tôi đã vứt nó xuống đáy sông Irene, nơi không ai có thể tìm thấy nó. Tôi thậm chí không phải đến đó để đặt nó ở đó. Chỉ cần nghĩ đến việc gửi nó đến đó, tôi có thể cảm thấy rằng nó thực sự đã đi đến nơi đó.

Mặc dù tôi đã cứu mạng Olivia Lanze, nhưng tôi vẫn bày tỏ lòng biết ơn theo cách riêng của mình.

Olivia khá cao thượng.

Cô ấy nói, "Nếu anh biết ơn, hãy mời em một bữa ăn sau", và trở về phòng riêng của mình để nghỉ ngơi cho đến hết ngày.

* * *

Ellen cảm thấy khá sảng khoái nên sau khi Reinhardt tỉnh lại trở về phòng, cô cũng trở về phòng tắm rửa sạch sẽ.

—Chủ nhật...

Cô ấy không thể tập trung tốt vào ngày hôm trước, vì vậy cô ấy muốn cố gắng tập trung hơn một chút. Reinhardt cũng có thể đến phòng tập thể dục, vì vấn đề kìm hãm anh ấy đã được giải quyết.

Tất nhiên, anh ấy có thể không đến nếu có chuyện gì khác xảy ra, nhưng cô ấy sẽ làm gì nếu anh ấy không đến?

Ellen rời phòng riêng để đến phòng tập thể dục khi ánh mắt cô chạm mắt người khác.

—Một người trông hơi mệt mỏi nhưng vẫn không thể không thu hút sự chú ý của người khác.

Đó là Olivia Lanze, Senpai đã giúp đỡ Reinhardt.

Cô ấy có lẽ đã dành cả ngày trong phòng của Reinhardt và vừa mới trở về ký túc xá của chính mình.

Olivia Lanze nghiêng đầu khi Ellen nhìn cô.

“Ồ, cô là bạn của Reinhardt phải không?”

“À... Vâng.”

'Cô ấy có điều gì muốn nói với tôi không?'

Reinhardt chắc chắn đã gặp nguy hiểm. Anh ấy sẽ gặp rắc rối lớn nếu người đó không giúp anh ấy.

Trong trường hợp đó, Ellen nên cảm thấy biết ơn cô ấy. Trước đây, Ellen đã cảm thấy kỳ lạ và bị xúc phạm vô cớ, vì vậy bây giờ Ellen cảm thấy có lỗi với cô ấy.

Ellen cảm thấy như mình đã tỏ ra khinh thường người đã giúp đỡ Reinhardt không vì mục đích gì ngoài mục đích tốt. Ellen nhìn quanh.

Không có ai xung quanh họ.

"Cảm ơn rất nhiều. Erm... Tôi nghe nói rằng cô đã giúp Reinhardt. Điều đó chắc hẳn đã rất khó khăn, nhưng cảm ơn cô đã giúp đỡ cậu ấy."

"À, vâng. Cô rất thân với Reinhardt phải không?"

Olivia chỉ mỉm cười ngọt ngào và gật đầu nói rằng cô ấy chỉ làm những gì cô ấy nên làm.

Cô ấy thực sự là người đã giúp Reinhardt với mục đích trong sáng.

Ellen cảm thấy hơi xấu hổ về cảm giác mà cô ấy cảm thấy ngày hôm qua.

"Nhân tiện, cô biết rằng Reinhardt là của tôi, phải không?"

"...Cái gì?"

Olivia nở một nụ cười hơi nham hiểm khi để lại cho cô ấy những lời đó. Ellen chỉ nhìn chằm chằm vào lưng Olivia.

Đồng thời...

Tôi không thích người đó.

Tôi thích Harriet, vậy tại sao tôi lại ghét người đó?
Ellen không giải thích được tại sao cô lại cảm thấy như vậy.

* * *

Nắm giữ Tiamata không thực sự thay đổi bất cứ điều gì.

Trừ khi một sự cố lớn như một đội quân Undead xuất hiện ở thủ đô, tôi không thực sự sử dụng nó. Tôi không chắc liệu mình có quay trở lại Darklands lần nữa hay không, nhưng ngay cả khi đó, vật phẩm này chỉ mạnh khi chống lại quái vật bất tử.

Tất nhiên, theo những gì Olivia Lanze đã chứng minh, Tiamata cũng có thể sử dụng sức mạnh đối kháng của nó.

Mặc dù cô ấy chỉ nói đùa, nhưng sự thật là cô ấy có thể làm ô uế Tiamata đã được phục hồi một lần nữa.

Thánh kiếm Tiamata là vũ khí có thể phát huy sức mạnh đáng kinh ngạc trước những sinh vật ô uế.

Mặt khác, ở trạng thái bị nguyên rửa, Ma kiếm Tiamata có thể sử dụng sức mạnh đối kháng của nó.

Nó sẽ phát huy sức mạnh tuyệt đối của mình để loại bỏ sự sống.

Cuối cùng, Tiamata có thể trở thành một vũ khí có sức mạnh tuyệt đối chống lại cả người sống và

người chết, tùy thuộc vào việc nó được sử dụng ở trạng thái nguyên bản hay đã ô uế.

Tất nhiên, điều đó là không thể đối với tôi, người không thể sử dụng [sức mạnh thần thánh], vì vậy tôi cần sự giúp đỡ của Olivia Lanze.

Nó vừa là Thánh kiếm vừa là Ma kiếm cùng một lúc.

Với sự giúp đỡ của Olivia, Tiamata có thể trở thành một vũ khí rất linh hoạt.

Tất nhiên, tốt nhất là không nên sử dụng nó trong tình trạng bị ô uế. Tuy nhiên, tôi đã biết rằng tôi chắc chắn sẽ phải sử dụng nó vào một ngày nào đó.

—Thứ hai...

Sau khi các lớp học chung của chúng tôi kết thúc...

"Cậu nói gì? Cậu muốn chiêu đãi Detto một bữa ăn à?"

"Cậu ấy đã trải qua rất nhiều điều vì tôi, vì vậy tôi nên đền đáp lại cậu ấy bằng cách nào đó."

"...Thấy cậu quan tâm đến những thứ như vậy chắc chắn là thực sự ngạc nhiên, phải không?"

Tôi đang đi về phía Phố Chính cùng với Dettomolian và Charlotte de Gardias trên đường đi học về.

Có vẻ như B-8 Dettomolian không phải trải qua điều gì tồi tệ. Tuy nhiên, anh ta là một nghi phạm. Dù sao thì cuối cùng anh ta cũng được thả theo yêu cầu của tôi.

Tiamata cũng được đảm bảo an toàn, và tôi mắc nợ anh chàng đó cũng như tôi mắc nợ Olivia Lanze.

Cá nhân tôi cảm thấy khá tiếc cho anh ấy vì nhiều điều khác nhau, vì vậy tôi muốn làm điều gì đó cho anh ấy, ngay cả khi tôi không biết chi tiết về những gì đã xảy ra.

Cuối cùng, anh ấy cũng nói với tôi rằng tất cả những gì tôi cần làm là mua cho anh ấy một bữa ăn.

Và tôi đã không thực sự gọi cho Charlotte; cô ấy chỉ đơn giản là hàng kèm theo.

Khi tôi nói rằng tôi sẽ mua cho Dettomolian một bữa ăn khi tôi ở trong ký túc xá của Class B, Charlotte đã đi theo tôi như thể cô ấy vừa chứng kiến một điều gì đó khó tin.

Có vẻ như Công chúa có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Tuy nhiên, tôi khá hài lòng với kết quả.

Dettomolian vốn là một chàng trai khá u ám và ít nói, vì vậy khi tôi nói với anh ấy rằng tôi sẽ mời

anh ấy một bữa ăn, anh ấy chỉ đi theo tôi, tuy nhiên, anh ấy thực sự không nói gì cả.

Sự im lặng không có cuộc trò chuyện đó đã được giải quyết bởi Charlotte, người đã đi theo vì buồn chán.

“Haizz... Tôi sẽ không bao giờ quen với mấy bài học bơi đó đâu. Tôi mệt chết đi được.”

Lúc đó vẫn là tháng chín. Buổi học cuối cùng trong các lớp thể dục chung của chúng tôi vẫn là học bơi, vì thời tiết vẫn còn khá ấm áp. Tuy nhiên, tôi không cảm thấy mệt mỏi như khi chúng tôi bắt đầu những bài học đầu tiên.

Dettomolian cũng mệt, nhưng anh ta không có vẻ gì là sắp chết vì kiệt sức.

“Có gì muốn ăn không?”

“...Sashimi. Thịt bò Tartare.”

Tôi nên nói gì đây?

Nó giống như anh ấy, phải không?

Tất nhiên, tôi biết rằng việc anh ấy đến từ một bộ lạc nguyên thủy phía bắc không liên quan gì đến việc anh ấy muốn ăn đồ sống.

Làm thế nào tôi nên đặt nó đây...?

Nó chỉ có vẻ phù hợp với anh ấy...

Tôi nhìn về phía Charlotte.

"Cậu có cảm thấy tốt với điều đó hay không?"

"Huh? Tôi đã nói với cậu rằng tôi không thực sự quan tâm đến những gì chúng ta ăn."

Cuối cùng, chúng tôi quyết định đi ăn thịt bò tartare.

* * *

Tôi được biết bên trong Temple có đủ loại nhà hàng, nhưng không ngờ lại có một nhà hàng chuyên món bò tartare.

Dettomolian dường như thường xuyên đến nơi đó một mình, vì vậy anh ấy dẫn đường.

Anh liên tục ăn những miếng bánh tartare thịt bò, mở to mắt như thể đây là lần đầu tiên được ăn thứ như vậy, rồi anh nhét thêm vào miệng.

Như thật.

Tôi biết thật sự rất thiếu tôn trọng và thô lỗ khi nghĩ về anh ấy như vậy, và tôi thực sự cảm thấy tiếc cho anh ấy, nhưng...

Nhìn thấy người Dettomolian gầy guộc nhét tartare thịt bò vào mặt mình có chút...

Dù sao, nó chỉ là loại cảm thấy như vậy!

Tất nhiên, hương vị của món ăn là khá tốt.

Hầu hết các món ăn được bán tại Temple đều được làm từ những nguyên liệu tốt nhất.

"Detto, cũng thử cái này đi. Nó rất ngon."

"Vâng..."

Nhân tiện, Charlotte đã gọi Dettomolian bằng biệt danh của anh ấy, vì vậy trong lòng tôi cảm thấy như chết tiệt.

Chẳng phải tôi là mẫu mực của một kẻ đạo đức giả méo mó sao?

Cô ấy cũng gọi người khác bằng biệt danh à?

Hay đó chỉ là bạn cùng lớp của cô ấy?

"Cậu có thường đối xử với mọi người như vậy không?"

"Huh? Ah..."

Charlotte mỉm cười bẽn lẽn khi tôi hỏi cô ấy điều đó khi tôi quan sát cô ấy sắp xếp nhiều thứ khác nhau cho Dettomolian.

"Hừm... Chà, chỉ là... cậu ấy nhắc tôi nhớ về quá khứ, nên... tôi chỉ làm những việc này một cách vô thức thôi..."

Ồ.

Có phải như vậy không?

Dettomolian luôn trông như thể đang chết đói. Sở dĩ như vậy là vì tôi xếp anh là con cá cơm gầy nhất không bao giờ tăng cân trên đời này. Đó là lý do tại sao Charlotte lại chăm sóc anh ta như vậy—nó khiến cô nhớ lại lần cô suýt chết đói ở Ma giới.

C-cái gì...

Thật là một lý do đáng buồn để chăm sóc ai đó...

“Cho dù tôi có ăn bao nhiêu đi chăng nữa... tôi sẽ không tăng cân...”

Khi Ellen nói điều gì đó như thế, những cô gái khác nhìn cô ấy như muốn nói "Cậu đang khoe khoang đấy à?". Mặc dù anh chàng đó nói chính xác điều tương tự, anh ta trông có vẻ buồn.

Vậy nếu anh ấy ăn bibimbap bơ mỗi ngày thì sao? Anh ấy sẽ không tăng cân sau đó chứ?

Chà, trước khi tăng cân, anh ấy thực sự có thể bị bệnh tim trước, phải không?

“Ờ, thì... Dù sao thì, tôi xin lỗi. Tôi lôi cậu vào chuyện này. Chắc hẳn cậu đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn.”

Đó là điểm chính của tất cả những điều đó.

“Ngoài việc chỉ mua một bữa ăn, tôi còn có một số tiền, mặc dù tôi như thế này. Và nếu cậu không muốn có tiền, chỉ cần nói với tôi nếu cậu cần giúp đỡ hoặc muốn tôi lấy cho cậu thứ gì đó.”

Tôi không biết điều gì sẽ xảy ra nếu linh mục Towan quyết định thực sự hành động. Tôi không chắc liệu Temple hay Charlotte có thể bảo vệ anh ấy hay không, vì vậy Dettomolian chắc chắn đang gặp rất nhiều nguy hiểm vì yêu cầu không cần thiết của tôi.

Tôi thậm chí không thể nói với anh ấy sự thật về mọi thứ, vì vậy tôi cảm thấy tội lỗi gấp đôi. Dettomolian chậm rãi lắc đầu trước lời nói của tôi. “Không sao đâu... Temple sẽ chuẩn bị... bất cứ thứ gì tôi cần...”

Anh chậm rãi trả lời trong khi vẫn nhồi thịt vào mồm.

“Tôi sẽ nói với cậu... Nếu tôi cần giúp đỡ bất cứ điều gì...”

"à được rồi."

Tôi băn khoăn không biết Dettomolian cần giúp gì.

Tôi hy vọng nó không liên quan gì đến ma...

Mặc dù tôi có thể xua đuổi bất kỳ con ma nào bằng Thánh kiếm chỉ trong một phát bắn... nhưng tôi không chắc mình sẽ chết vì đau tim trước khi có thể! Tôi là loại người đã chết vì đau tim chỉ vì đọc một số bình luận ác ý trước đây!

Dettomolian sẽ cho tôi biết sau nếu anh ấy cần giúp đỡ về điều gì đó, vì vậy có vẻ như mọi thứ đã được giải quyết trong thời gian này.

Tôi không chắc Dettomolian có danh tiếng gì trong Class B vào lúc này. Tuy nhiên, trong bản gốc, mọi người vẫn cảm thấy khá miễn cưỡng đối với anh ta.

Dettomolian có một bầu không khí u ám xung quanh, ít nói và luôn lăm bằm những điều kỳ lạ với chính mình.

Tuy nhiên, vì anh ấy có mối liên hệ bất khả chiến bại, Charlotte, người luôn chăm sóc anh ấy bên cạnh, tôi tự hỏi liệu anh ấy có thân thiết hơn với những người khác không.

“Nhân tiện, vì tò mò, cậu đã cố gắng đạt được điều gì với nghi lễ ngày hôm trước?”

"Ah. Cái đó..."

Charlotte không ở đó để chứng kiến trực tiếp, nhưng cô ấy hẳn đã được thông báo về nó. Dettomolian đã cố gắng thực hiện một nghi lễ trên thanh kiếm bị nguyên rửa, sau đó nó chỉ đứng dậy và biến mất.

Dettomolian bắt đầu giải thích trong khi tiếp tục nhấm nháp món tartare thịt bò.

“Tôi muốn nói chuyện với nó.”

“...Nói chuyện với nó à?”

“Tôi đã cố gắng giao tiếp với năng lượng chứa bên trong thanh kiếm... Nhưng năng lượng này không hoạt động... Vì vậy, tôi cố gắng đánh thức nó từ từ cho đến khi nó có thể trả lời tôi... Chà, tôi đã đánh thức được một nửa nó, chỉ nhận được rất ít thông tin từ nó... Sau đó, nghi thức bị gián đoạn giữa chừng.”

—Ma thuật nguyên thủy...

Nó hoàn toàn khác với Ma thuật chuẩn hóa hiện đại mà chúng tôi biết. Dettomolian đã cố gắng nói chuyện với năng lượng sống trong chính thanh kiếm.

Nhưng anh ấy không thể giao tiếp với nó đúng cách vì nó đang ngủ, vì vậy anh ấy đã tiếp tục chọc phá nó cho đến khi nó thức dậy.

'Ê, ngủ chưa? Hey, thức dậy đi! Này, tôi có chuyện muốn nói. Huh? Người không muốn thức dậy? Ngay cả khi tôi làm điều này? Hay đó? Người rất khỏe. Người vẫn chưa thức dậy.'

Một cái gì đó như thế?

Nó dường như đã thức dậy một chút, đủ để anh ta nắm bắt được thứ gì đó giống như nói chuyện khi ngủ, nhưng nghi thức bị gián đoạn giữa chừng.

Cuối cùng, anh đã đánh thức được nguồn năng lượng yếu ớt của Tiamata trong khi cố gắng nói chuyện với nó; đó là lý do tại sao thanh kiếm đột nhiên chuyển đến phòng của tôi và tại sao mối liên kết linh hồn giữa tôi và nó rất khó xử.

Sau đó, nếu mọi thứ cứ tiếp tục như vậy, năng lượng của Tiamata trong trạng thái ô uế của nó có thể đã thức tỉnh hoàn toàn.

Olivia Lanze đã cố gắng đưa nó trở lại trạng thái như một Thánh kiếm, nhưng nếu Tiamata thức

tỉnh trong tình trạng ô uế của nó, chẳng phải điều đó sẽ gây ra một tai nạn lớn sao? Dù sao thì tôi vẫn là chủ nhân của nó.

Cuối cùng, chúng ta sẽ không biết liệu mọi thứ có trở nên nguy hiểm hay không nếu Dettomolian kết thúc nghi lễ.

Nó đủ tốt để không có tai nạn nào xảy ra sau khi nó dừng lại giữa chừng.

“Nhân tiện, cậu có chắc đó là Thánh tích của Ma thần không?”

Charlotte nghiêng đầu.

“Tôi không... Chắc chắn... Tất cả những gì tôi biết là... đó là một thứ gì đó rất cổ xưa...”

“Hừm, vậy sao?”

Người bắt đầu cho rằng đó là Thánh tích của Ma thần không phải là Dettomolian mà là một trong những thầy tư tế cấp cao chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho mọi người trong nghi lễ. Nó không thực sự được xác nhận rằng đó là Thánh tích của Ma thần.

Cuối cùng tôi cũng xin lỗi được Dettomolian và chúng tôi tiếp tục ăn.

Với điều đó, tôi quyết định kết thúc mọi thứ và tiếp tục tập trung vào cuộc sống của mình ở Temple một lần nữa.

“Nhân tiện, ma thuật chính xác là gì? Tôi thực sự tò mò về nó.”

“...Cái gì?”

Charlotte nghiêng đầu khi Dettomolian nhìn chăm chăm vào cô.

“Tôi không biết về nó, cậu biết không? Cảm giác như cậu có thể làm được rất nhiều với nó. Cậu đã tìm ra những điều mà các Hắc pháp sư của Temple không thể tìm ra, phải không?”

“Tôi đã không thể tìm ra mọi thứ, mặc dù...”

“Nhưng cậu đã phát hiện ra một chút, phải không?”

Dettomolian hơi rùng mình trước lời khen ngợi của Charlotte.

‘Cái quái gì vậy. Bây giờ cậu ấy có hành động xấu hổ không?’

“Ờm... Thực ra, khi tôi đến thăm phòng câu lạc bộ của Detto vào ngày hôm trước... Nó có vẻ hơi đáng sợ. Tôi nghĩ rằng tôi đã hiểu lắm, mặc dù. Tôi thực sự xin lỗi.”

“Không sao đâu... Mọi người đều như vậy...”

Anh ấy trả lời như thể nó không có gì mới.

“Nhưng Detto, thực sự, ma thuật chính xác là gì?”

“...Ý cậu là gì?”

“Chà... Trong ma thuật, có các lĩnh vực ma thuật hủy diệt, ma thuật ảo ảnh, giả kim thuật, mê hoặc

và chế tạo ma thuật. Người ta sẽ biết đại khái loại ma thuật mà họ bao gồm, phải không? Nhưng Ma pháp thì... Ý tôi là, tôi biết rằng cậu có thể làm được nhiều điều với nó, nhưng tôi không thể nghĩ ra điều gì cụ thể. Vậy sự khác biệt giữa Ma pháp và Ma thuật là gì?"

"Tốt....."

Bởi vì Charlotte đã đề cập đến nó, tôi cũng bắt đầu thắc mắc về nó.

Tất nhiên, tôi là người đã thiết lập tài năng của Dettomolian để trở thành [ma thuật], nhưng vì anh ấy không phải là nhân vật chính nên tôi không thực sự đào sâu vào nó.

Nói thẳng ra, những chuyên môn như ma thuật hủy diệt, ma thuật ảo ảnh, giả kim thuật, mê hoặc và chế tạo ma thuật đều chỉ là những loại ma thuật.

Ma thuật không thể được phân loại chỉ là một loại. Ma thuật là ma thuật nguyên thủy, và trong quá khứ, ma thuật chỉ được gọi là ma thuật.

Điều đó có nghĩa là Ma pháp đề cập đến một thứ giống như Ma pháp phổ quát—nó không chỉ mô tả một loại Ma pháp.

Vì vậy, nói một cách đơn giản, mặc dù Harriet có tài năng thành thạo bất kỳ loại Ma pháp nào, nhưng cô ấy không thể sử dụng Ma pháp bởi vì nó

không chỉ là một loại Ma pháp, và cô ấy không có tài năng về Ma thuật đó. Ma thuật là Ma pháp tồn tại trước Ma pháp của chúng ta.

Mặt khác, Dettomolian không có tài năng liên quan đến ma thuật hiện đại nhưng có thể thành thạo bất kỳ kỹ thuật ma thuật nào.

Rốt cuộc thì [ma thuật] cũng là một tài năng toàn diện.

Đó là cách tôi đã thiết lập nó. Nhưng Dettomolian, chủ nhân của tài năng đó, sẽ giải thích thế nào?

“Nếu tôi phải gọi tên một sự khác biệt rõ ràng giữa ma thuật và Ma pháp thì đó sẽ là... Sự rõ ràng của quan hệ nhân quả...”

“Quan hệ nhân quả rõ ràng?”

Charlotte có linh cảm xấu về điều đó. Tuy nhiên, tôi gần như hiểu những gì anh ấy đang nói về.

“Ma pháp có những công thức ma thuật và một số phương pháp quản lý mana nhất định để sử dụng Ma pháp Quả cầu lửa... Nếu ta làm theo những quy trình nhất định này, Ma pháp mang tên Quả cầu lửa sẽ được kích hoạt... Nhưng đối với ma thuật thì không như vậy...”

“À... tôi hiểu rồi. Ý cậu là không có kỹ thuật tiêu chuẩn hóa, đúng không?”

“Đại loại như thế... Ngay cả khi một người cố gắng sử dụng cùng một Ma pháp, đôi khi tác dụng

của nó sẽ mạnh hơn, đôi khi nó thậm chí không kích hoạt... Hoặc thậm chí nó có thể dẫn đến một kết quả hoàn toàn khác...”

Ma thuật là một hệ thống ma thuật cổ xưa mà nguyên nhân và tác dụng của nó rất mơ hồ.

Nó còn được gọi là Ma Pháp Siêu Ngẫu Nhiên.

Sau khi nghe lời giải thích của anh ấy, Charlotte trông hơi mệt mỏi.

“Nó... nó có vẻ khá nguy hiểm...”

“Tôi cẩn thận khi sử dụng nó...”

Mặc dù Dettomolian nói rằng anh ấy sẽ đề phòng, nhưng chúng tôi sẽ không biết anh ấy thực sự hành động cẩn thận đến mức nào. Charlotte gật đầu như thể cô hiểu anh bằng cách nào đó. Thấy Charlotte có chút sợ hãi, Dettomolian lắc đầu.

“Chà... Không phải tất cả các nghi lễ và nghi lễ đều nhất thiết nguy hiểm... Có rất nhiều nghi lễ đơn giản... Chiêm tinh, tướng số, xem chỉ tay... Những nghi lễ liên quan đến bói toán và khả năng thấu thị...”

Đọc chỉ tay và tướng số.

Charlotte nghiêng đầu, có vẻ như những thứ này là những khái niệm quen thuộc với cô ấy ngay cả khi chúng không thực sự được coi là ma thuật.

“Cậu cũng sử dụng ma thuật để làm những việc như thế này sao?”

“Phải, ma thuật là... nhiều hơn về nhận thức những điều mơ hồ, cuối cùng... tôi đã quen với việc thực hiện những loại nghi lễ này...”

Nói cách khác, có nhiều khả năng nhìn thấy một thầy Pháp sư bói toán cho ai đó hoặc tổ chức các nghi lễ ban phước lành hơn là thực hiện các điệu múa cầu mưa.

“Vậy thứ gì đó giống như tầm nhìn xa? Cậu có thể dự đoán tương lai không?”

“Như tôi đã nói... tôi không biết diễn đạt thế nào.”

Sau đó, Dettomolian lần lượt nhìn tôi và Charlotte trước khi hỏi chúng tôi bằng một giọng trầm.

“Cậu có... muốn xem nó hoạt động không?”

“Lúc này? Cậu có thể làm một cái gì đó như thế ngay bây giờ?”

K-không.

Tôi cảm thấy hơi sợ vì có vẻ như anh ấy sẽ dự đoán một tương lai đáng ngại và đen tối cho chúng tôi. Tuy nhiên, Charlotte đang nhìn anh với đôi mắt lấp lánh đầy tò mò. Tôi cảm thấy hơi lo lắng khi Charlotte cười với tôi.

“Thế nào, Reinhardt? Có vẻ vui.”

“Hả, cái gì?... Được thôi.”

Charlotte có vẻ rất phấn khích mặc dù cậu ấy cố tỏ ra nghiêm túc, nên tôi gật đầu dù không muốn.

“Hãy nhớ rằng tôi chỉ đang nói những gì tôi đang thấy... Tôi không biết bất kỳ chi tiết cụ thể nào... Ngay cả khi cậu hỏi tôi... Chỉ cần nhớ rằng tôi không biết mọi thứ...”

"Vâng biết rồi."

"...Được rồi."

Dettomolian nhìn chăm chăm vào Charlotte trong khoảng ba phút, làm điều tương tự với tôi.

Anh ấy không nói gì và chỉ nhìn chăm chăm vào chúng tôi, vì vậy tôi gần như cảm thấy mình toát mồ hôi lạnh.

“Lòng bàn tay của cậu...”

“À, vâng. Đây."

Dettomolian nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của Charlotte. Sau đó, anh ấy cũng kiểm tra của tôi.

...Nhân tiện, lòng bàn tay của tôi vẫn giống như khi tôi còn là Valier chứ?

Tôi thực sự không chắc chắn. Sau đó là khuôn mặt của tôi...

Không phải nó khá vô nghĩa khi thực hiện tương mạo của tôi theo cách của tôi vào lúc này sao?

“Cả hai người... có một bí mật mà bản thân không bao giờ có thể tiết lộ cho bất cứ ai...”

Trước những lời đó, biểu cảm của tôi cũng như của Charlotte hoàn toàn đanh lại. Cái gì? Cậu đã thấy gì để đi đến kết luận đó?

Charlotte và mắt tôi gặp nhau.

Charlotte biết một số bí mật của tôi. Tôi là người thừa kế của băng Rotary và tôi biết nơi ở của "Valier".

Và tôi cũng biết một số bí mật của Charlotte. Cô ấy đã được giúp đỡ bởi một cậu bé tên là "Valier", và cô ấy đã liên lạc với anh ta, giữ bí mật với Bertus, và cô ấy cũng có một [sức mạnh siêu nhiên] chưa được biết đến.

Những bí mật mà chúng tôi không thể nói với bất cứ ai.

Charlotte biết một số bí mật của tôi, vì vậy cô ấy nghĩ rằng tôi biết những gì tôi đang che giấu, nhưng thực tế có vẻ rất khác.

Tôi có nhiều bí mật, một trong số đó là tôi đã tạo ra thế giới này—điều mà không ai tin ngay cả khi tôi nói với họ.

Dettomolian ta có thể sai, và anh ta sẽ không biết bất kỳ chi tiết nào, anh ta chỉ nói những gì mình thấy.

Tuy nhiên, Dettomolian nhanh chóng phát hiện ra rằng cả hai chúng tôi đều có bí mật.

Tôi có thể cảm thấy nổi da gà khắp người.

Rồi Dettomolian nhìn tôi chăm chăm.

"...Reinhardt. Cậu... phải cư xử đúng mực."

"...Cái gì?"

“Nếu không, cậu sẽ gặp rắc rối với phụ nữ đấy...”

Tôi không thể nói bất cứ điều gì, vì tôi thực sự không thể bác bỏ rằng điều gì đó như thế có thể xảy ra.

Nghe Dettomolian nói rằng tôi nên cư xử tốt nhất có thể khiến mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng tôi. Trên thực tế, tôi đã không làm bất cứ điều gì gần đây. Tuy nhiên, tôi biết rằng tôi hơi khốn nạn.

Tuy nhiên, khi nó được chỉ ra trực tiếp như thế...

Tôi nên nói thế nào đây?

Tôi không có gì để nói! Tôi nên làm gì?!

“À... Ừm, đó là điều mà người ta có thể nhìn ra ngay cả khi không cần xem bói... Rốt cuộc thì Reinhardt cũng hơi phạm pháp, phải không?”

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười thương hại khéo trên môi. Cô ấy dường như có thể nói rằng điều đó có thể xảy ra mà không cần biết xem chỉ tay bởi vì tất cả những người tôi thân thiết hầu hết đều là con gái. Nhưng không phải ánh mắt đó là quá nhiều sao? Cô ấy không nhìn tôi như thể tôi là kẻ đáng thương sao?

“Cậu nghe thấy chưa, Reinhardt? Cứ làm như Detto đã nói, và...”

“Và... Charlotte.”

“À, ừm...”

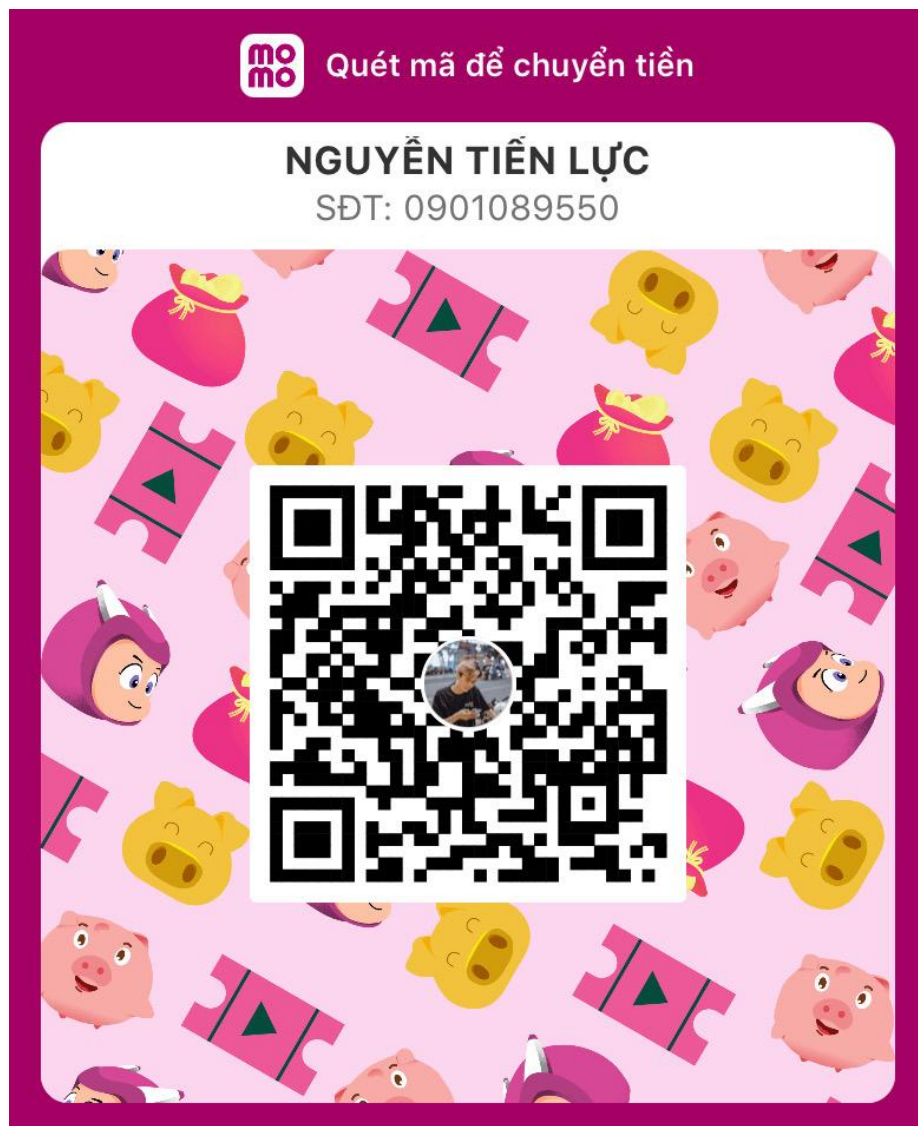
"Cậu sẽ kết hôn với Reinhardt."

"...Huh?"

Charlotte sửng sốt trước tuyên bố đột ngột đó.

(*Thuc: (͡° ͜ʖ ͡°)*)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading